

Jivínský Štefan

Finyšujeme. (psáno 3 dny před udílením) Na „dělnickou“ práci nás moc nezbyvá. Na plamenné řeči na schůzi máme lidí dost. Takhle je to v mnoha organizacích. Když je potřeba něco konkrétního, je to horší. Co to je? Příjem, zpracování nominací. Zase přes 200. Převedení do medailonků, zajištění jejich množení. Shánění adres pro rozesílání pozvánek. Vlastní rozesílání. Začnou reklamace. Nominátoři posílají někdy nepřesné údaje. Chyby ve jménech lidí i spolků, v aktivitách. Nominovaní se ozývají. Mají jinou představu o svých zásluhách. Když jsou medailonky vytištěné, těžko se dělá náprava.

Pak je potřeba: fotky a vyšlé články do kroniky, fotky laureátů. Fotky o konání. Statistika podle obcí nominovaných. Připravit losování, pamětní kartičky. Uspořádání sálu. Diskuze nad programem. Vždycky se neúměrně natáhne. Lidé mají připomínky k systému. Když požádáme o spolupráci, ať přijdou na schůzi a zúčastní se diskuze, obhájí svůj názor, nepřijdou ...

Pak listujeme materiály, představujeme si známé tváře těch všelijakých knihovníků, kronikářů, divadelníků, nebo objevujeme nové, je líp. Štefan není jen o předávání figurek. Je o setkání, poděkování, domlouvání se na divadlech. Je o prohlížení fotek, listování v místních novinách. O kafi, které spolu pijeme jednou do roka. Letos i o tom, že Michal s partou zahrajou a zazpívají písničky, které J. Š. Kubín sbíral. Michael Pospíšil a Ritornello je nastudovalo.

Jčín	86
Hořice	42
Sobotka	22
Libošovice	10
N. Paka	8
Bukvice	7
Kopidlno	5
Lukavec	5
Bačalky	4
L. Bělhrad	4
Libáň	4
Veliš	4
Železnice	4
Dětenice	3
Cerekvice	2
Češov	2
Holín	2
Markvartice	2
Miletín	2
Běchary	1
Bystřice	1
Dobšín	1
Drahoraz	1
Hřmenín	1
Keteň	1
Ostroměř	1
Pševs	1
Rytířova Lhota	1
Slatiny	1
Slavhostice	1
Spěřence	1
Staré Hradý	1
Střevoč	1
Šárovcová Lhota	1
Valdice	1
Vršce	1
Vysoké Veselí	1
součet	236

Bez politiky není svět úplný. Nelze ji přehlížet. Nahrazuje náboženství. Ale jen pro nás – neznaobhy.
(Vladimír Merta)

Masopust - dozvuky

"Vyvolal" jsem fotky. Znovu a znovu listuju, vybavuju si. Je tu klid, teplo. O takové chvíli se říká, že si to užívám. Tak užívám.

Jirka stál za vraty a koukal na krásný vozík s bílou plachtou, který pojedou do Jičína a bude tam řeznickým krámem. Když mistr tvoří, neměl bych rušit. Tak jsem nerušil. To Jirkovo dívání na bílou plachtu, to byla jeho tvorba. Umělecká. Pak ponořil ruce do nejbližší kaluže a ten sajrajt z té kaluže stříkal na tu bílou plachtu. Zálibně. Já fotil. I ty ruce v kaluži. Přinesl si štětec, stříkal tím štětcem. Myslím, že byl v tranzu. Uměleckém. Nemluvili jsme ani jeden, asi jsme se ani nepozdravili. Radoval jsem se, že vidím, jak se dělá umění a ještě ho smím fotit.

V kavárně děje se všechno. Jí, kojí, chystá. Hlavně chystá. Tomáš hraje na klavír. Udělá se spousta práce na maskách, kostýmech, hejblatech, mezilidských vztazích.

Dokud nepřijde Jirka a všechny nevyhodí, protože Café Lodžie se ve dvě otvírá pro veřejnost. Kdo není přítomný, tak se mu jeho věci nemilosrdně shrnou a odnesou do chodby před kuchyň. Tam se všechno prostě vrší. Když jsem po půl hodině našel bačkoru, zjistil jsem, že nemám šátek. Dodnes.

V kuchyni jsem se chtěl ohřát z venku, tak mi dali dělat ručičky. Válím těsto, Majka z něho dělá prsty, přidá dlaň, jako nehty krájené mandle. Ručička je věrná. Válím, válím, až jsem zjistil, že guláš je sněžený. Vyškrábal jsem kastról, abych zjistil, jak by byl dobrej.

D2 si potřebovala utřít nos a nepřerušit práci, tak zvedla triko, jak to dělají fotbalisté. Zjistila, že pod trikem se zapomněla ustrojít. I někteří pánové okolo stolu to zjistili. Smáli se všichni. Posléze D2 s kamarádkou předvedla v průvodu v Lipách skvělý kankán. Dívky měly klobouky, moc jim to slušelo.

V půl druhé stanoven odjezd do města. Myslím, že byl i soupis, kdo s kým pojedou. Zbytečně, všechno je jinak. Nakonec se všichni do aut nacpali. Vystoupili jsme u radnice. Tomíno měl krásnou koňskou hlavu. Když si ji nasadil, začal číst radniční

nástěnku. Fotka s názvem "I koňové zajímají se o dění na radnici."

Moje role vlka přikázala mě do babiččiny chaloupky, kde mě pak děti měly ukrást zuby a tím mě odzbrojit. Ale nejdřív mě uspat písničkou. Karkulka je vedla za ruku, vlka se bály. Ale pak zpívaly. Nejčastěji o tom, jak furt prší. Akorát jedna holčička říkala krásnou básničku, ale tu jsem zapomněl. Karkulka dala pak dětem bábovku, když se všechno povedlo.

An chodila kontrolovat vlka do postele, když čekal na děti. Vyprávěla jaké je to být advokátem, že opravdu je někdy podle předpisu sazba 1000 Kč/hod. Ale už jen konciantské zkoušky jsou prý náročné. Jsem radši vlkem zadara. Co mi taky zbejvá.

Kočky. Právě čtyřnohé. Jedna vlezla vlkovi do peřin. Neumím vyhánět kočky z postele. Myslím to zvláda Karkulka. Kočky se prostě v Lodžii asi poněkud přemnožily. Ale si to domácí pán nemyslí. Domácí pán je grafik. Skvělý český grafik Bohuslav Reynek měl v Petrkově spoustu koček. Taky grafik. Grafik jako grafik. Kočky jako kočky. (Reynek – suchá jehla, Vydra – linoryt. Zjednodušeně.)

Balbineum, kolej, úředníci a aktivisti

Problém řešení jezuitské koleje měl už tolik variant, že už si je nikdo nepamatuje. Některým nám se vybavují hlavní důvody, proč musela tenkrát K1K (kolej v jednom kole) ukončit činnost. Pro jednorázové akce nebyla nejdřív elektřina, záchody, i další věci. Záchody a umyvárna nakonec postaveny. Přesto činnost ukončena z moci úřední.

K těm záchodům objevuje se několik otázek. Jak to, že se novináři dovídají, že jejich stavba je na nevhodném místě. A že nebyla zkolaudována. Pokud si pamatuju, šlo o částku kolem 300 000 Kč. Kdo stavěl, tedy za stavbu odpovídá, když kolej je majetkem města?

Někdy v tom čase byla tam výstavka o protikomunistickém odboji. Na zdi byly vystaveny různé seznamy různých jičínských lidí, kteří tomu moc rádi nebyli. Šlo o

Jestliže chceme, aby byl svět lepším místem k životu, musíme se snažit mnohem více než ti protivní a chamtiví.
(Petr Kain)

spolupracovníky jedné násilnické organizace. Tak dobře, byla to StB. To je dávná minulost, že?

Poslední návrhy na alespoň částečné řešení je Balbineum. Skupina aktivistů (J. Gottlieb, J. Kindermann, Š. Uličná, R. Smolík) chtějí konat. Možná pomalu, po kouskách. Menší akce, menší úpravy. Akce typu Kolej žije. Stavba je zaměřena, proveden stavebně historický průzkum. Dalším nutným krokem je pasportizace. A k té dala rada souhlas.

V neformálním rozhovoru mezi radními a novináři zazněla chvála aktivistů. Chvála nadšenců. „Bez nadšenců to nejde.“ Vida. Právě před čtrnácti dny zaznělo ze stejné židle, jak někdy ti aktivisti ztěžují politikům a úředníkům práci.

Inu, jsou aktivisti a aktivisti. Právě tak, jako se liší politici a jako jsou různí úředníci. Neměli bychom se víc snášet?

Pátrám. O všem, co se v koleji dělo, rozhodovala rada. Nikdy prý nebylo rozhodnutí jednomyslné, většinou 4 : 3. Asi v roce 2000 byly v koleji vybudovány záchody. V rohu vlevo vzadu. V místě, kde je měla sovětská posádka. Peníze sehnala K1K (Kolej z jednom kole).

Čtení

Almanach

Protože partnerství Jičina s Martinem má kulaté výročí a protože my se s martinými literáty kamarádíme neformálně už léta, vymysleli jsme Almanach. Česko – slovenský literární almanach. Každý půlku (Češi a Slováci), doporučuje se 3 stránky podle zásady „Piš, co chceš“. Vyhledávám lidi, objevuju, sbírám dílo, urguju, hudruju. Taky někdy se raduju. Těsně před uzávěrou (autoři jsou neukáznění, po třech urgencích musím být tvrdý), pokusím se o zajímavou bilanci. Předbilanci. Je tohle konání taky nahlídkou do jičínské literární scény.

LIS, který to kamarádění provozoval, už není. Ale zůstali lidé, o kterých můžeme zodpovědně napsat, že jsou PKVČ. Přátelé Knihovny Václava Čtvrťka. Až na pár pěkných holkách jsme to většinou senioři. Někteří přímo starci. Zapomětliví, nezuživí, ale bez psaní nemůžeme být. Většina ani bez

publikování. I když si to někdy nechceme přiznat. Jednou z nemnoha možností publikace v našem okolí jsou pečlivě vedené časopisy Kobra a Čaj Václava France. Do některých literárních soutěží nás vysloužilce ani neberou (Šrámkova Sobotka).

Asi dobrou partou bude, a už trochu je, Poezie R 170. Většinou studentí. Z devatenácti českých autorů přihlášených do almanachu je to pět kluků a jedna holka. Že o nich moc nevím, není důležité. Předvedli se trochou poezie na Propadáku. To bylo skvělé letní odpoledne pod Čerovkou s kapelami, malováním, pivem a fajn náladou. Potěšilo mě na nich, jak dodrželi termíny odevzdání. Těším se, až bude po Jičině putovat almanach a lidi budou žasnout, jaké máme v Jičině básníky. Třetí skupinou jsou lidé z Lodžie. Ti dali nejvíc práce (přemlouvání), ale vyplatili se. Vlastně to začalo tím, že jsem si všimnul A, jak sedí v kavárně u kamen a něco si píše. A pak jsem se postupně dozvěděl o dalších. Nesmělost autorek je půvabná. Právě tak, jako poodhalování jejich světa.

Zajímavým poznáním, byť ne novým, je ona provázanost. Zavadiš o jeden kumšt (divadlo) a přitáhne tě k dalšímu (psaní, zpívání, malování...). Obrazy zpěváků jsou dražší. Akorát, že básníci u nás moc nevydělávají. Jen kdysi Magor. A ten to hned propil.

V almanachu díváme se do způsobu myšlení lidí okolo dvacitky. Oni píšou o sobě, i když to tak někdy na první pohled nevypadá. Je to trochu zpráva o tom, jak se k nim svět chová. Jak jsou s ním spokojeni. Trochu nejsou. Ale o tom přece literatura je.

Vladimír Úlehla: Ze starého Jičina – Lohařové

Pan profesor někdy říká, že už moc nepracuje, ale knížku vydal. Je dobré, že tak úročí svou dlouholetou práci studijní. Lohařové byli otec a syn, kteří se projevovali v mnoha aktivitách ve prospěch Jičina, jeho kultury, sportu i společenského života. Však autor nepíše jen o osobnostech. Jde o hlubší ponor do dějin města.

Ty dějiny ilustruje zajímavými událostmi. Profesor Masaryk si při své přednášce (300

posluchačů) dovolil poznámku, že učitelé kazí mládež. Kantoři se bránili, obě strany se do sebe pustily skrze noviny. Mám dojem, že tenkrát byly noviny odvážnější a drzejší.

V Pickově hostinci zase měli „stůl pravdy“. Tam se denně scházeli ti, kdož chtěli debatovat. Podmínkou bylo, že jsou vyloučeny debaty politické a o záležitostech obce. To jde dodržet? Ptá se dnešní čtenář. Každopádně takový stůl je skvělým námětem na fejeton s názvem: A o čem tedy mluví?

Každopádně děkujeme, Vladimíre.

Kousky z deníku

20 01 2016 Konečně čtba

kteřá chytila. Martin Vopěnka: Antarktida na prahu konce. My straší si pamatujeme na jeho otce. Pan profesor byl jedním z prvních polistopadových ministrů školství. Chtěl mít syn vystudovaného, tak ho dal na jadernou fyziku. On promoval, ale nikdy neinženýroval. Cestoval. Psal. Napsal toho dost, až se dostal ke sci fi. Teď je předsedou Svazu českých knihkupců na nakladatelů.

Nejde mi to dohromady s Antarktidou. Tu ale napsal v roce 2000.

29 01 2016 Beata

Taková obyčejná holka. Nenápadná, nikteraká krasavice do žurnálu. Tím pěkná. Přišla z parku. V ruce nějaké kytky, asi to byly kopřivy. Řekla - udělám čaj. Pak jsme ho na schodech, co vedou do Lodžie, pili. Vyprávěla. Vrtalo mi v hlavě její příjmení Bocek. A taky jak to v tom Těšíně je, když hranice je ve městě.

Beatu hranice moc nezajímají. Za písničkami cestuje po světě. Mluví o Zélandu a hned zase co si přečetla u tibetského mnicha. Nemyslím, že přespává v pětihvězdičkových hotelích. V Lodžii jí stačí spacák. Chodí se Švédem Christofferem. Když tady v zámku hrála o Valdštejnovi, pardon, spíš zpívala, jsem si pak s Cristofferem povídal. On neuměl ještě moc česky, já vůbec švédsky. Pěkně jsme si popovídali. Připadal mi takový trochu uzavřený. Seveřan.

Dnes má Beata stránku v Lidovkách. Je tam na fotce skříň. Tenkrát o ní v Lodžii zpívala.

Obyčejná skříň. Zajímavá dívka Beata. To je dobře, že takovéhle Beaty jezdí do Lodžie. 5. 2. bude tu zase zpívat.

29 01 2016 Kubín Josef Štefan

Poodhalení jiného života pohádkáře a sběratele bylo pro někoho očekáváním. Konečně trochu bulváru v Jičíně. Pan doktor Rubeš, který v pátek pro Jičínskou besedu přednášel, byl decentním historikem, dění ze života J Š K dokládal citacemi a fotkami dokumentů. Rozhodně ne bulvár.

Přesto si asi někteří mysleli, proč ty věci nenechat v archivu a užívat si národního umělce a zasloužilého Jičíňáka. Byla řeč v diskusi o dvou tvářích pravdy, o poměru padesát na padesát.

Tak máme, nebo nemáme? Myslím zveřejňovat nepěkné povahové rysy slavných?

Vybavuje se mi třeba, co si myslel Jan Zábrana, posléze jeho dcera (viz Eva Zábranová Flashky) o Josefu Škvoreckém. Jak to bylo s "pokrýváním", s honoráři a podobně. Nebo K H M a jeho odtajněné deníky.

Tajit? Blbost. Nedat žádným Bleskům. Seriózně povědět. Cožpak my, ostatní lidi, chyby nemáme?

03 02 2016 Nemůžu spát.

Nachlazenost táhne se proti všem pravidlům třetí tejdén. Rýma - kapesník vyhazuju za půl hodiny. Když se rozkašlu, vzbouzím barák. Jen chvíli daří se mi to prodychávat. Brrr.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník

založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367,

Jičín,

tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL, s. r. o. Jičín

Město Jičín

Čaj s mlíkem. Stěhuju peřinu do děcáku. Knížku špendlím si na bok gauče, abych mohl ruce pod peřinu. Varlam Šalamov: Kolymské povídky. Mínuš paděsát poznalo se v lágru tím, že když se plivlo, byl z plivance led, ještě než dopadl na zem. Zastřelili spoluvězně, že si utrhnul nějakou borůvku. Na všechno byly předpisy a ty se dodržovaly. Než střelili do člověka, byla nařizena rána do vzduchu. Kdo by se s tím trápil. Nejdříve - bum do hlavy bez vyzvání, a pak ta povinná rána do vzduchu, co měla být první.

A já, vůl, tady fňukám.

A přemějšlím, co je taky literatura. Kdo takovouhle čte? Musím se Ivy zeptat. Iva se ve svých knihách a čtenářích vyzná.

Lidstvo čte na internetu, hlavně jak se chovají běženci v Německu. A hned to posílá dál a myslí si, jak jim to nandali. Internetoví revolucionáři. Nepodepsaní volové.

09 02 2016 Ve frontě

slyším: „Letos jste nekrájel mrkev.“ Chvilí trvalo, než mi došlo. Loni při Masopustu byl jsem Kozel zahrádník. Přiznal jsem se k letošní roli Vlka, co snědl babičku. Zůstal jsem nepoznan. Ale děti se prý bály. Inu i kvalitní dramatičtí umělci zůstávají v pozadí. Právě proto, že jsou dobří.

11 02 2016 Trochu zpívají

Nesměle, s dlouhými pauzami, ale slyšet jsou. Ptáci na jaře. Dobře, ptáci, kteří signalizují. Jsou přesnější, než všechny předpovědi mediální. Mám k tomu i obraz. Pohled na protější barák. Jako v kině, když se zhasne. U mě tma ano, a ještě otevřené okno. Zvuk i obraz. Komentář v hlavě. Pan Pracující. Elektrikář. Kafe už doma, nebo až v práci? Nezávidím mu jeho povinnost vstávat.

V přízemí okno osvětleno nestále. Chvilí přítímí, chvíli jas. Aha, mají puštěnou televizi. Paní učitelka na penzi. Stařecká nespavost zaháněná pohyblivými obrázky? Až se oteplí, budu ji vidávat na balkoně s knížkou. Když ji vidávám s holí, jak jde na nákupy, osměluji se zeptat, co že to čte. Zatím neosmělil. Ale osmělil.

A já? Kdybych řekl, že vyskočím z postele, tak to se bohapustě vytahuju. Nejdřív tma a ještě zavřené oči. Pak to překonám, zejména když všelijaké blbě myšlenky co jsem měl udělat a neudělal. Rozsvítím, čtu. Nemám dočtené včerejší Lidovky, mám zajímavé čtení. Příjemná chvíle. Ale práce stojí. Vyčítky. Myšlenka na Karla Šoltýse, který každé ráno tady okolo baráku s těmi svými klacky (nordic walking) dost rychle přejde. Pozdravím, ale on neví, kdo ho zdraví. Nevidící devadesátiletý malíř.

Vstanu a ... Viz nahoře.

11 02 2016 Čtení

Pardon, že zase. Nemůžu se s tím srovnat. Že občas nedočítám. Že (výjimečně) někdy ani nezačnu. Namlouvám si, že musím hospodařit s časem a na tohle čas nemám. Sám jsem tím soudcem, kdo to rozhoduje. Je to neslušné?

Ano, vstupuje mi do toho čas. Denní miň. Více ten celkový. Z toho celkového neví, kolik mám času. Jak potom vybírat, rozhodovat, jak ho využít? Neměl bych uklízet sklep, nebo ořezávat stromy? To má nějaký význam pro Lidstvo (potomstvo). Ze čtení zůstane mi v hlavě málo. Čtení zábava? Čtu zábavné knihy? Hlavně se snažím poznat Literaturu. Moderní, českou. Víc nezvládnou. Některé věci stojí za to o nich napsat. To je užitečnost. Přistihl jsem se, že některé knížky беру z pozice recenzenta. Zase se se vytahuju.

Ale k Dostojevskému, Čechovovi jsem se ještě nedostal. K Jiráskovi trochu. K tomu kvůli Tomášovi Svobodovi. Fjodor Michajlovič a Anton Pavlovič byla povinná četba. Tak proto? Z češtiny maturoval jsem, tuším, za jedna. Tak jak to opravdu je? Co bych měl? Když do osmdesátky zbývají čtyři roky. Jestli zbývají.

12 02 2016 Návštěva

Známe se víc než padesát let. Neviděli se nějaký čas. Přišli. Radost. Kafe. Domlouváme se o horách. Vytáhnou kalendář, hledají termín. Samí doktoři. Někteří napevno, jiní až co vyplyne z vyšetření a z laboratoře. Mluvíme o všem možném, jak bývá. O živech i umřelech. I

trochu srandy. Ledacos jsme společně podnikli. Hory, řeky. A zas doktoři. On – už šest roku střídá všechny terapie. A zase přidávají další. Možná mírně pohublý, pohledově fit. Ona – špatná pohyblivost. Vlastně by si ty hory stejně neužila. Čeští důchodci mezi sedmdesátkou a osmdesátkou.

Po jejich odchodu ještě trochu rokujeme s Há. Umí hlubší pohled. Všimne si toho, co já ne. Neumím ten pocit popsat. Litost? Jo, stydím se, že jsme na tom tak, jak jsme. Proč někdo může, někdo méně, někdo už vůbec? Říkají tomu stáří. Stáří je teda pěkná pitomost. Nespravedlivá.

17 02 2016 Hory 2016

V Peci parkoviště téměř plné. Brzo ráno. U pokladen zjišťujeme, že permice za 1000 a pro nás důchodce lanovka na Zahradky stovku. Sedačka mi podrazila nohy v pravém místě a v pravý čas a jeli jsme. Takové železo, abych nesletěl dopředu do sněhu, se zavřelo samo. Jsem si myslel. Samozřejmě, zavřela ho žena vedle, ale prozradila mi to až dole. Protože v té době jsem přemýšlel, jak vystoupím, když ta lanovka pořád jede. Vystoupil a utíkal, utíkal, abych se zachránil. Až později mi vysvětlili, že lanovku zastavili, abychom mohli v klidu vystoupit. A tu trubku, co je na vpředu, zvedla žena. Zase mě zachránila. Jo, sedačka příjemně hrála. Nebylo to tím, že se minulý jezdec počůral. Opravdu byla vyhřívána. Uměle. Takovouhle rozčáplost nepamatuju.

Jdeme směr Liška. Tudy jsme chodívali před..., no to je jedno. Vzpomínáme. Příjemné. Tady v lese tolik nefouká. Když potkáváme stařecký pár, cítíme souznělost. Oni taky. Někteří se usmějou. Jedni zastaví a řeknou: „Taky vám ukradli lyže?“ Prostě jsme si je neodvážili vzít. Putování s klacky (severská chůze) má taky něco do sebe. S Há si libujeme, jak je pěkně. Mínus pět, dost mlha, na louce fouká. Viditelnost jen na chvíli.

Na vleku Klondaik přijíždí rodina. Dědeček vpředu, na další kotvě (Poma) Nina, za ní babička. Dědeček je tam proto, aby Ninu odtáhnul, když vystoupí, protože by ji další lyžaři smetli. Ona si totiž odhodí kotvu, stojí

a kouká, jak to funguje. A babička je vzadu, kdyby po cestě spadla, tak ji naloží. Máme spolehlivou rodinu. Nespadla. Je velká 3,5.

Víme, že Racek je pod Rozhlasem. Tak jdeme dolů do mlhy. Rozhlas oprýskaný, opuštěný. Prý asi už 5 let. Takový ten socialistický trojúhelník. Metafora. Rádio už moc nefrčí. Převálcovaly ho všelijaké Novy a Barrandovy a Michalové Davidové. I na Vltavu (ČR 3) nastrčili, bohužel od 7 večer Radio Wave. Příšerná muzika pro posluchače Bohuslava Martinů. Koukám na ten prázdný barák, pak šlapu v mokru v ponožkách, protože jsem si zapomněl v Jičíně bačkory.

Racek, dříve telecomácký. Typická stará horská bouda. Využitý každý metr. Z okna jsou vidět boudičky. Každý pes má jednu. Když jsme je viděli na svahu, to byl panečku fofr. Štamgasti se znají. Vtipkují. Telekomácký druhý dědeček trpí, protože jsou k obědu špagety. Čekal řízek. Kafe skvělé, Nině pohádku. Měla na palci u punčocháčů díru a ta se furt zvětšovala, jak si tam šťourala. Prarodiče si šli chvíli zajezdit sami. Mají na to právo, když se o Ni tak starají.

Jdeme na Muldu. Míjí nás několik skůtrů a roleb. Za velkou rolbou připojený takový přívěs se sedačkami. Tam sedějí lidi a koukají se na hory. Autobus na horách. Skibus. Rámus skoro nepřetržitý. Když ustane rámus motorový, zapnou v chatách ampliony a pustějí je ven. Brrr.

Pražská, Kolínská, vzpomínky. Vracíme se na Solidaritu, pardon Svornost, kde domluven sraz. Sesazujeme stoly, rozmrazujeme děti. Brňáky zkoušíme z hantecu, Nina chce další písmeno. Učím ji H. Ale musím H – jako Hubert. To české slovo, co jsem chtěl, nesmím. Už umí 9 písmen. Od téhle party a Svijan se mi nechce. Ale stmívá se a trochu se bojím sestupu. O s K jedou a kontrolují nás, pěšáky. Když si oklepáváme na parkovišti boty, je tma.

O se raduje, že na permanentku má slevu. Místo šedesáti platí třicet. Permanentka stála na den 1000.

Hory dnes.

19 02 2016 Když jsem vstával

povšimnul jsem si, že mezi palcem a druhým prstem u nohy něco mám. Asi špinu. Měl bych se vykoupat. Ztráta času. Ne, že bych neměl čas se vykoupat. Ale ta doba koupací dá se využít jinak. Třeba koukáním na špinavou nohu. A to je odpočinek, ten přece potřebuju.

Do Štefana napočítal jsem 6 dnů a tolik toho třeba udělat. Včera jsem dostal osmnáctistránkový seznam nominovaných a barevně tam byly vyznačeny rozličné úkoly. Zanést, odeslat, najít adresu ... Docházejí nám barvy. Když jednu z těch pozvánek nedoručíme, bude zle. Těch 230 dobrých bude zapomenuto. Úkoly pak přenesu do seznamu, nahore škrtnu, dole přispisuju. Připsání je víc, než škrtnu. (Co říkáš, vole, dyk to nemusíš dělat, nikdo tě nenutí. A hlavně se nelituj.)

Hraju svou blbou hru. Když si oblékám tepláky, stojím na jedné noze a ničeho se nedržím. Když ustojím, nezvrátím se, bude dobrý den. Něco se povede. Zatím to vychází padesát na padesát. Myslim v životě. (Co chceš, vole?)

Předevčirem dostal jsem typ na knížky, snažím se vybavit jména: Benjamin Kuras (ze dvou zdrojů), Ljudmila Michajlovna Alexejevová. Na tu se v KVČ přeptám. Od R čtu si v emailu, jak je třeba užívat života a jak je k tomu dobré tchai-ti. Pracovat na sobě. Hm. Když se zubám a kloktám, vybavuje se mi slovo waterboarding. Způsob mučení při výslechu, při kterém se navozuje pocit topení. Používal se na Guantánamu. Hrdina knížky M. Platzové pravil: „Fakta mi překážej, nemůžu si pak představovat svoje.“ Hezký den!

20 02 2016 Demence

pokračuje. Vyhrává. Hurá. Včera volala citlivá dáma. V nominacích na Štefana jsem nesprávně napsal její aktivitu. Bylo vidět, jak je nešťastná. Chyby dělám. Možná poněkud více. Je to z toho, že najednou myslím na několik věcí, na které moje hlava nestačí. Kapacitně. Ne že by se zmenšovala. Může to být, že zešíšatěla. Čelenka mi z hlavy pořád padá. Ale objem asi pořád stejný. Harddisk vyplněný. Neumím mazat?

Kdysijičínský občan Honza H mi z Austrálie napsal, co všechno má na svém těle vyměněné. Jen by rád ještě hlavu. Celou. Koukal jsem se na tu svou při čištění zubů (tohle je básnická licence, žádné zuby už skoro nemám), nic nevymyslel. Jsem na tu svou zvyklý. Asi i pár lidí okolo.

Na všechno se vykašlat. Nic nedělat. Odjet do kanadské divočiny do srubu a tam číst a psát. vzdalovat se lidstvu, až úplně vzdálit. Bojím se, že by mě tam Há nepustila. Kdo by na naši zahradě ořezával stromy a doma uklízel sklep?

KaNiHu

Kamarádíme se s Hubertem. Myslím, že mě má rád nejvíc z celé rodiny. Kromě maminky, samozřejmě. Ale nikdy mi to neřekl, to se mezi chlapy neříká. To se pozná. Hubert má hnědé oči, na hlavě velmi krátké vlasy, co se teď nosí. A je svalovec. Do posilovny nechodí. Zatím. Trénuje na veškerém nábytku doma.

Proč mu dali jméno Hubert to nevím. Hubert je patronem myslivců. Jeho praprapraděd byl myslivcem, ale musel toho nechat, protože by si ho prapraprababička nevzala, že jsou myslivci namyšlení. Hubert namyšlený není, občas si dá říct. Kdybych mu řekl – neřvi vole, tak přestane. Ale mu to neříkám, protože moc neřve.

Když k nám přijede, řekne „hát“ a vystačí si hrát s dřevěnými autičky a mašinkami, které jsem kdysi udělal pro jeho dědečka. Drandí s nimi po bytě a dělá trrrrr. Občas zaparkuje mezi dveřmi a to pak musíme dávat pozor, abychom mašinku, nebo Huberta nezašlápli. Hubert si vždycky dělá co chce a jak chce. Když si myslí, že už je zasyčen, položí lžici do zbytku polévky, vlezte pod stůl, na druhé straně vyleze a jde si dělat, co on uzná za vhodné.

Taky se občas pokadí, ale skrejvá to. My to odhalíme, vypereme ho, dáme do vany. On si přeleje vodu z misticčky do misticčky a náramně ho to baví. Baví ho jednoduché věci a to baví nás, že má rád jednoduchost. Krabičky, skládání papíru, aby bylo letadlo a ta autička dřevěná. Jedno se trochu rozbilo a

tak jsme ho spravovali. Při tom se naučil slovo potřebné pro život. Šroubovák.

I když to nepřiznává, začne se mu stejskat po mamince. Nebrečí. Jen vezme album, listuje, prohlíží. Prstíkem ukazuje a říká „Máma“.

Horší to bylo se spaním. Když nemá svou postel, tak moc spát neumí. Tak jsme mu tam dali ta autíčka. Nepomohlo. Tak ještě pradědečka. To si jezdil po peřině, dělal trrr a občas zajel praděda. Praděd už by spal, ale to dřevěné auto docela bolelo. Měl jsem pocit, že Hubert se baví. Prababička zasáhla, zkusila to s baterkou. Baterka Huberta taky baví. Říká „títí“ a svítí pradědovi do očí. A tak dále. Ale asi usnul, protože ráno ještě spal.

Na nádraží jeli jsme s předstihem, abychme mu stačili ukázat mašinky. Bylo tam hodně tatínek, kteří ukazují svým dětem mašinky. Mašinky baví všechny děti. Hubert se s jednou takovou vezl domů. Když ho nastoupili s kočárkem do mašinky Regiojet, dal se do breku, že s ním praděd nejede. A praděd z toho jeho breku byl úplně pryč.

JIČÍNSKÁ KAVÁRNA

Dotazoval jsem se aktivních lidí v Jičíně, zda i tady existuje Jičínská kavárna v tom smyslu, jak ji stanovil Miloš Zeman. Tady jsou odpovědi v pořadí, jak byly pořízeny.

Doufám, že ve vztahovém smyslu PREZIDENT - PRAŽSKÁ KAVÁRNA ta jičínská neexistuje (vztaženo k radnici). Ale vzhledem k zainteresovanosti nejsem schopen objektivně posoudit. Spíš je to v rovině přání. Jinak je v Jičíně hodně osob, které si já pod pojmem pražská kavárna představuji. Jmenovat nebudu, ale jsem moc rád, že jsou.

Zdraví Luděk Havel

Jičínská kavárna nepochybně existuje, dokonce bych řekl, že pro Jičín je příznačné, že tu bude hned několik různých kaváren :-)
Pokud jde o aktuální uprchlickou krizi, pak se mezi sebou budou možná názorově různit.

Srdečně zdraví Pavel Kracík

Vzpomínáme si na Parnas u Anděla, nápad vznikl v první polovině let devadesátých minulého století, avšak nepřežil ani do konce století... Byla to však recesní záležitost, neměla nic společného s nějakým "přiboudlým" alkoholikem, který nyní předstírá, že je naším prezidentem.

Myslíme, že od té doby je Jičínská kavárna inkognito zakuklena do různých míst ve městě a okolí (a nemusí nutně jít o pravé kavářenské prostředí, jen to má podobný přídech, stejně jako ho má hospodské prostředí). Nebudeme ovšem jmenovat, protože pak by se to dozajista pokazilo. Jinak se však všeobecně vymezujeme vůči jakýmkoliv "škatulím" a "zaškatulkováním" podle představ pana Zemana.

Vladka a Jirka Wildovi

Pro mne Jičínská kavárna jsou lidé, kteří přemýšlí o svém okolí, věci jim nejsou lhostejné a snaží se je v rámci svých osobních možností řešit. Má svoje světla a stíny. Světlem je občanská odpovědnost, ochota věnovat vlastní čas a energii společnému zájmu, domluvit se s jinými lidmi na spolupráci. Stínem jsou nezpracovaná vnitřní psychická témata projevující se disidentskou mentalitou a štěpením na "my a oni", i když už je dávno pasé (např. se současnou radnicí se dá domluvit), domluva pouze s lidmi, se kterými si "rozumím", nikoli s ostatními (neochota hledat kompromis), někdy nedostatek nadhledu a přesahu úzce jičínského pohledu. Ale všechno má své světlo a svůj stín, vždy je na čem pracovat a je skvělé, že Jičínská kavárna žije!

Měj se hezky, Tereza Dubinová

Existuje, ale ne ta zemanovská. Nejsou to ti, kdo na internetu šíří zlo a neumí se ani podepsat. Jsou to ti, kteří dělají něco užitečného. Ti, kteří mají názor a nebojí se ho povědět. Ne pro předvádění své osoby, pro porážení soupeře. Jako příspěvek ke zlepšení věci. Někdy se o nich ani moc neví, což je chyba medií.

proChor

pokračování příště